

for ham være mere værd end alt andet, det aldeles væsentlige, var § 7 i Forslaget, de 5 Ord: „Denne Lov gælder i 2 Aar.“ Havde det ærede Medlem sagt det noget tidligere, tror jeg, vi lettere kunde komme ud over adskillige Vanskeligheder, Det ærede Medlem gjorde gældende, at det gjaldt om at tilvejebringe en saadan Ordning, at danske Undersaatter ikke indblandede sig i andre Landes indbyrdes Kampe; men har det været det ærede Medlems Hovedformaal med Lovforslaget, saa har han ikke haft Held til at realisere det, thi efter § 6 bliver det jo strafrit for mange danske Undersaatter at blande sig i andre Landes indbyrdes Kampe, ja, endogsaa paa den Maade; at de kunne vælge det danske Territorium til Udgangspunkt for deres Indblanding i fremmede Stridigheder. Det kan det ærede Medlem jo ikke nægte, det fremgaar tydelig og klart nok af Lovforslagets egne Ord. Det ærede Medlem henvendte nogle formanende Ord til mig, fordi jeg skulde have gjort mig skyldig i noget forkasteligt, noget upassende ved at omtale Forhandlinger i Udvalget. Jeg tilbageviser det ærede Medlems Formaninger til mig. Hvad jeg har tilladt mig, er at gøre opmærksom paa, hvad jeg selv har fremført i Udvalget. Jeg har paa vist Urimeligheden af, at det skulde være strafbart for en fremmed, som midlertidig var her i Landet, at gøre Forsøg paa at forlade Danmark for at rejse hjem og tage Tjeneste i sit eget Fædrelands Hær; og at man fra Flertallets Side i Udvalget paa dette enkelte Punkt tog Hensyn til, hvad jeg havde anført, tror jeg, jeg har Anledning og Ret til at omtale. — Den ærede Ordfører for Forslagstillerne bebrejdede mig i Dag, at jeg i Udvalget havde tiet med mine Indvendinger, og først var fremkommen med dem her i Salen; det var, fandt han, en mærkværdig Optræden af mig. Det er urigtigt, hvad den ærede Ordfører her siger; thi jeg har fremsat mine Indvendinger i Udvalget, men man har fra Flertallets Side kun rent undtagelsesvis fundet at burde tage Hensyn til dem. Man har foruden paa det af mig nysnævnte enkelte Punkt kun gjort det over for Bemærkninger af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) og mig om, at det vilde være meget formaalstjenligt at faa nærmere fastslaaet i hvert enkelt Krigstilfælde, hvad der skulde henføres til Begrebet Krigkontrebande. Ogsaa paa dette Punkt tog Flertallet Hensyn til, hvad der fremkom fra Mindretallets Side. Hvad særlig „den

dansk Indfødsret manglende Udlænding“ angaar, skal jeg meddele, at jeg i Udvalget har gjort opmærksom paa det løjerlige Udtryk, men Flertallet blev ved sit. Nu har jeg i Dag hørt et dobbelt Forsvar for dette i et Lovforslag sproglige Misfoster. Den ærede Ordfører oplyste, at naar jeg havde sammenlignet det med Udtrykket „den hvid Kulør manglende Neger“, saa er det ikke rammende, thi jeg burde vide, at der ogsaa kunde forekomme hvide Negre. At Negre almindeligvis ikke ere hvide, tør jeg dog vel antage for indrømmet ogsaa af den ærede Ordfører; men hermed falder saa hans Forsvar. Det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) gør gældende, at det er et fuldstændig rigtigt Udtryk; thi, siger han, naar en Tysker her i Landet har faaet dansk Indfødsret, men vedbliver at tale Tysk, kaldes han med Rette en Udlænding. Det er et noget besynderligt Forsvar at høre af et æret Medlem, der har en længere juridisk Virksomhed bag sig, thi der er jo ikke her Tale om, hvad en og anden kan sige, men der spørges om, hvorledes man i retlig Forstand bør betegne en Mand som den nævnte. Naar det er givet, at en Tysker, som har faaet dansk Indfødsret, i retlig Henseende er fuldstændig ligestillet med den danske Mand, der ifølge sin Fødsel besidder Indfødsret, naar han hverken kan udvises, udbringes eller udsendes paa Grund af Trang; paa Grund af begaaede Forbrydelser eller af nogen som helst anden Aarsag, naar altsaa en retlig Henseende begge Personer ere komplet ligestillede, saa kan der dog fornøftigvis ikke være nogen Tvivl om, at de begge bør betegnes i Lovgivningen paa samme Maade, at de begge bør nævnes som lige gode Medlemmer af det danske statsborgerlige Samfund. Vedrørende det Eksempel, jeg fremførte over for det ærede Medlem for Aarhus Amts 3dje Valgkreds (H. Jensen) om den svenske Gæst paa Vej til Deltagelse i en Rejsning Syd paa, bemærkede det ærede Medlem for Kalundborg nu, at jeg ikke burde have gjort mig skyldig i den Fejltagelse at overse, at der ingen Pligt er for Myndighederne til at anholde en Person, selv om der foreligger en Overtrædelse af Loven. Jeg ved meget vel, at vedkommende Myndigheder kunne i Undtagelsestilfælde undlade at anholde eller rejse Tiltale mod en Person, af hvem Loven er bleven overtraadt, men jeg ved ikke rettere, end at det som almindelig Regel er Myndighedernes Pligt at vaage over Lovenes Opretholdelse, og at Politi-